

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI
Stalna služba u Ivanić-Gradu
Ivanić Grad, Športska 2

Poslovni broj: P-97/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sudu Velikoj Gorici, Stalna služba u Ivanić-Gradu, po sucu tog suda Nenadu Tudoru kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Miroslava Švagelja iz Kloštar Ivanića, Donja Obreška, Donja Obreška 35A, OIB 49586511605, zastupanog po punomoćniku Frani Bazini, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženice OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, zastupane po punomoćniku Sanji Vukini, odvjetnici iz Zagreba, radi isplate, nakon provedene javne glavne rasprave zaključene 23. rujna 2026. u nazočnosti tužitelja osobno, njegovog punomoćnika i zamjenika punomoćnika tuženika, temeljem čl. 335. Zakona o parničnom postupku 2. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna i ne proizvodi pravne učinke odredba čl. 5 Naknada za obradu kreditnog zahtjeva, u Ugovoru o kreditu broj 40825/06 od 27. travnja 2006. godine, zaključenom između tužitelja Miroslava Švagelja iz Kloštar Ivanića, Donja Obreška, Donja Obreška 35A, OIB 49586511605, kao korisnika kredita i HVB splitska banka d.d. iz Splita, Ruđera Boškovića 16, kao pravnog prednika tuženika OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, koja glasi:

3,00 % (slovima: tri posto) od iznosa odobrenog kredita – minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora“.

II Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, da u roku od 15 dana tužitelju Miroslavu Švagelju iz Kloštar Ivanića, Donja Obreška, Donja Obreška 35A, OIB 49586511605, naknadi troškove postupka u iznosu od 750,00 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja ove presude 2. listopada 2026. do isplate po stopi iz čl. 29 st. 2 Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III U preostalom dijelu preko dosuđenog pod točkom II zahtjev tužitelja za

naknadu troškova postupka odbija se kao neosnovan za iznos od 470,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama.

Obrazloženje

1.1 Tužitelj Miroslav Švagelj podnio je u ovoj parnici tužbu protiv tuženice OTP banke d.d. (kao pravnog sljednika bivše HVB splitske banke d.d.) radi isplate, te u tužbi navodi kako je 27. travnja 2006. kao korisnik kredita sa pravnim prednikom tuženice kao kreditorom zaključio ugovor o kreditu broj 40825/06. Ugovorom je tužitelju odobren kredit u protuvrijednosti iznosa od 25.800,00 CHF (švicarskih franaka) prema kupovnom tečaju kreditora važećem na dan korištenja kredita.

1.2 Zatim tužitelj upućuje na „nametnutu“ odnosno ugovorenu odredbu čl. 5 tog ugovora o kreditu, kojom se tužitelj obvezao pri korištenju kredita platiti jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 3,00% iznosa kredita. Tužitelj smatra da se radi o „ulaznoj naknadi“, koju je bio primoran platiti u iznosu od 479,60 EUR, kako bi mogao dobiti traženi kredit.

1.3 Tužitelj smatra da se radi o tipskom ugovoru, otisnutom na tipskom obrascu kojeg je pravni prednik tuženice kao trgovac unaprijed pripremio, na način da se o sadržaju ugovornih odredaba nije pojedinačno pregovaralo. Takav ugovor uzrokovao je znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača u smislu čl. 81 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu. Budući se o njima uopće nije pojedinačno pregovaralo, odredbe citiranog ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi tužitelj smatra ništetnim. Dapače, tužitelj ističe da je sporna odredba „umetnuta“ u tekst ugovora na način da pravni prednik tuženice nije tužitelja uopće upoznao sa njenim sadržajem, već je ugovor tužitelju bio ponuđen po principu „uzmi ili ostavi“. Tužitelju nije objašnjeno na što se konkretno odnosi „ulazna naknada“ odnosno koje je posebne troškove tuženica imala u postupku odobravanja kredita.

1.4 Postupanje prednika tuženice kako je opisano tužitelj smatra suprotnim načelu savjesnosti i poštenja, načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, i načelu dužnosti suradnje i zabrane zlorabe prava, jer je tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza. Kao motiv za takvo postupanje tužitelj vidi jedino dodatno bogaćanje, stjecanje ekstraprofita, korištenjem pozicije jače ugovorne pozicije, jer je tužitelj morao pristati na plaćanje sporne naknade ukoliko je htio koristiti kredit.

1.5 Tužbenim zahtjevom tužitelj traži da ovaj sud donese deklaratornu presudu kojom će utvrditi spornu ugovornu odredbu ništetnom, te tuženicu obvezati da tužitelju naknadi trošak postupka. U prilogu tužbe tužitelj je dostavio ugovor o kreditu broj 40825/06 (list 4-6), sudsku praksu (list 7-11), dopis tuženice od 27. prosinca 2023. upućen tužitelju po punomoćniku (list 12), izračun EKS-a i otplatni plan (list 13-15), i izvadak iz tekućeg računa (list 16).

2.1 U odgovoru na tužbu (list 21-23) tuženica ne poriče činjenične navode tužbe u pogledu zaključenja ugovora o kreditu i plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita. Međutim, tuženica osporava osnovanost tužbenog zahtjeva, i to iz razloga što tužitelj nije potrošač. Zato se u konkretnom slučaju ima primijeniti tumačenje zastare kao u odluci Visokog trgovačkog suda od 9. travnja 2024. broj PŽ-2637/2023 za tražbine po osnovi stjecanja bez osnove iz ne-potrošačkih ugovora. Ovo stoga što tužitelj ne nudi dokaze da je fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne

djelatnosti, kako Zakon o zaštiti potrošača definira potrošača. Tuženica je predložila da sud presudom tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan, a tužitelja obveže na naknadu troškova postupka.

3 Saslušan kao stranka, Miroslav Švagelj navodi (list 29-30) da je ugovor o kreditu sa tuženicom zaključio u poslovnici pravnog prednika tuženice HVB splitska banka d.d. u Sesvetama, te je radi toga dolazio u poslovnicu dva ili tri puta. Pri prvom dolasku je saznao da je kredit moguć i koju dokumentaciju mora dostaviti. Sjeća se tom prilikom razgovora o iznosu kredita koji bi mogao biti odobren, o primanjima njega i supruge, kao i da će se od iznosa kredita odbiti jedan iznos novca, kao neka vrsta naknade za rad tuženice, pri čemu nije bilo nikakvog izbora. Nije bilo rečeno niti koliko bi to bilo hrvatskih kuna ili švicarskih franaka, niti se o tome govorilo nešto detaljnije. Pri slijedećem dolasku njega i suprugu je dočekao napisan ugovor. Tek po primitku napisanog ugovora odnosno pri čitanju sadržaja prije potpisivanja vidio je o kojem se iznosu radi, i koji je naziv te naknade. Kredit je iznosio 25.800,00 CHF, ugovor je potpisao 27. travnja 2006. godine kao korisnik kredita, njegova supruga Milica Švagelj kao solidarni dužnik, a kredit je do sada u cijelosti vraćen. Kredit je u najvećem dijelu iskoristio za uređenje kuće u kojoj i danas živi sa svojom obitelji, a u manjem dijelu za neke kupovine. Cijeli radni staž odradio je kod svojeg poslodavca i od 2013. godine je umirovljenik. Nikada nije bio obrtnik, a niti njegova supruga. Supruga je 2000. godine nakon smrti oca preuzela obiteljsko poljoprivredno gospodarstvo, koje je zatim on preuzeo od supruge 2025. godine, i bavi se uzgojem žitarica. Dopušta da je možda dio novaca iz kredita iskorišten za kupovinu vikendice na jezeru Šoderica kraj Koprivnice.

4 Iskaz tužitelja sud prihvaća kao istinit, jer je taj iskaz logičan i uvjerljiv, i nije u suprotnosti sa odredbama ugovora o kreditu od 27. travnja 2006.

5.1 Ugovor o kreditu od 27. travnja 2006. (list 4-6) je ugovor o nenamjenskom kreditu, jer se u čl. 2 ugovora kao „namjena“ kredita izričito navodi „bez određene namjene.“ Iz iskaza tužitelja proizlazi da zaključivanju ugovora zapravo nisu prethodili nikakvi pregovori, nego dva ili tri dolaska tužitelja u poslovnicu tuženice u Sesvetama. Pri prvom dolasku tužitelj se zanimao za kredit i saznao da je odobravanje kredita moguće, i koje su mu isprave za to potrebne. Nije siguran da li je zbog kredita u poslovnicu dolazio još jednom ili dva puta, no to niti nije odlučna činjenica. Bitna je činjenica da je tužitelju samo načelno i općenito naznačena obveza plaćanja neke vrste „naknade za njihov rad“, bez detaljnijeg objašnjenja prirode te obveze i njezine visine. Tužitelju nije pružena mogućnost pregovaranja o toj obvezi niti mu je objašnjena osnova te obveze, već je samo unesena kao sadržaj čl. 5 ugovora o kreditu od 27. travnja 2006. koji je tužitelja dočekao već napisan. Tužitelj je tako faktično imao samo izbor potpisati već napisan ugovor sa spornom obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva i ishoditi kredit, ili takav ugovor ne potpisati i ne ishoditi kredit. Sa strane tuženice plaćanje te naknade naprosto se podrazumjevalo kao uobičajena poslovna praksa, iz čega je upravo najbolje vidljiva pozicija tuženice kao jače ugovorne stranke odnosno neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača. Naime u suprotnom, tuženica (njezin pravni prednik) kredit jednostavno neće odobriti. To je također vidljivo i iz činjenice da je tužitelja dočekao već sastavljeni ugovor spreman za potpisivanje, bez bilo kakve mogućnosti izmjene pojedinih odredaba. Tužitelj je kredit doista iskoristio u najvećoj mjeri za adaptaciju kuće u kojoj živi sa svojom obitelji, a u manjoj mjeri za razne kupovine. U mirovini je kao radnik od 2013. godine, nikada nije imao obrt, a obiteljsko poljoprivredno gospodarstvo je preuzeo tek niz godina nakon zaključenja ugovora o kreditu. Prema tome tužitelj je svakako potrošač u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača.

5.2 Prigodom dolazaka u poslovnicu (pravnog prednika) tuženice u Sesvetama tužitelj sa službenicima tuženice nije pregovarao o sadržaju prava i obveza koje će svoje mjesto naći u ugovoru, nego je samo primao na znanje informacije koje su mu prenesene, i upute koju dokumentaciju odnosno isprave mora predati. Prema tome tužitelj nije sa tuženicom pregovarao o pojedinim ugovornim odredbama ugovora o kreditu, pa tako niti o odredbama kojima je regulirano plaćanje naknade „za obradu kreditnog zahtjeva“. Pri tome nema nikakvog pravnog učinka činjenica da je ta naknada eventualno predviđena odnosno propisana internim aktima (jednostranim odlukama) tuženice. Stoga je ta odredba ništetna, jer je nepoštena u smislu čl. 87 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu od 27. travnja 2005. Uzgred, iz sadržaja odredaba čl. 5 ugovora nije jasno na koju se uslugu zapravo ta naknada odnosi, odnosno u čemu se uopće sastoji ta usluga.

6.1 Tužitelj je u sporu uspio u cijelosti, pa je o troškovima postupka sud odlučio primjenom čl. 154 st. 1 Zakona o parničnom postupku. Tužitelj je troškovnikom (list 32) potraživao trošak postupka u ukupnom iznosu od 1.345,00 EUR, od čega po osnovi pristojbe na tužbu 110,00 EUR, pristojbe na presudu 110,00 EUR, i po osnovi zastupanja prema odredbama odvjetničke Tarife 1.125,00 EUR (sa porezom).

6.2 Primjenom odredaba čl. 151 i čl. 155 Zakona o parničnom postupku sud tužitelju nije priznao kao potreban trošak sastavljanja podneska od 19. svibnja 2026. (list 25-27) u iznosu od 250,00 EUR (sa porezom), jer u tom podnesku tužitelj nepotrebno komentira navode odgovora na tužbu, a pri tome samo ponavlja navode sadržane u tužbi. Također, sud tužitelju nije priznao kao potreban trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 110,00 EUR i pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 EUR, jer je odredbama čl. 11 st. 1 toč. 20 Zakona o sudskim pristojbama tužitelj u ovakovoj vrsti spora oslobođen plaćanja sudskih pristojbi.

6.3 Sve ostale zatražene troškove sud je tužitelju priznao kao potrebne i pod točkom II izreke tužitelju dosudio u ukupnom iznosu od 750,00 EUR. Ovi dosuđeni troškovi sastoje se od troškova zastupanja, i to sastavljanja tužbe po Tbr. 7.1 odvjetničke Tarife 250,00 EUR i dolaska na dva ročišta za glavnu raspravu na kojima se raspravljalo o meritumu ili su se izvodili dokazi po Tbr. 9.1 odvjetničke Tarife 250,00 EUR (za svako ročište). Svi navedeni iznosi sadrže porez po Tbr. 42 odvjetničke Tarife. Na dosuđeni iznos troška postupka tužitelju su primjenom čl. 151 st. 3 Zakona o parničnom postupku dosudio zakonske zatezne kamate tekuće od presuđenja do isplate.

6.4 O trošku zastupanja na ročištu za objavu i uručenje presude u iznosu od 125,00 EUR (sa porezom) sud će odlučiti naknadno posebnim rješenjem, ovisno o tome da li će na to ročište pristupiti punomoćnik tužitelja.

6.5 U preostalom dijelu za iznos od 470,00 EUR zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka odbijen je kao neosnovan pod točkom III izreke, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Taj iznos uključuje trošak sastavljanja obrazloženog podneska od 19. svibnja 2026. (250,00 EUR) i sudske pristojbe (220,00 EUR).

U Ivanić-Gradu, 2. listopada 2026.

Dokument je elektronički potpisan:

Nenad Tudor

Vrijeme potpisivanja:

02-10-2026

08:00:56

DN:

C=HR

O=OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI

2.5.4.97=#OC1156415448522D3332323834373339343739

OU=Signature

S=Tudor

G=Nenad

CN=Nenad Tudor

Sudac:

Nenad Tudor

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu žalbenom sudu u roku od 15 dana, računajući od dana dostave presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

Broj zapisa: **9-3088e-0628a**

Kontrolni broj: **065e3-c616b-5cef8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Nenad Tudor, O=OPĆINSKI SUD U VELIKOJ GORICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Velikoj Gorici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.